

Slime

A cura de
Núria Nia

Llim

Llot

i Fang

Neus Frigola Bagué
Agustín Ortiz Herrera
Martina Rogers Manzano

Bòlit Mentor
2025/26

Bòlit Mentor

2025
2026

A cura de

Núria

Nia

Si llim, llot i fang ens evoquen la terra, allò orgànic i allò que es troba al sòl, l'*slime* s'escola al títol d'aquesta darrera edició del Bòlit Mentor com si fos totalment aliè a la resta. Com un intrús, com una esquerda, l'*slime* obre una incogruència des del primer plantejament i ens fa preguntar-nos:

Slime, Llim, Llot i Fang

Què és això de la matèria?

Quins materials provenen de la natura?

Què vol dir ser natural?

I... d'on venen els materials que considerem artificials?

Més enllà, ens força a conèixer la matèria des dels sentits: les mans i el tacte, la vista, l'olfacte, l'oïda o fins i tot el gust poden guiar-nos en aquest camí d'elements que canvien, flueixen i vibren.

Amb una atenció especial a l'acte d'observar la matèria i a l'experimentació directa de processos canviant, «Slime, Llim, Llot i fang» convida les artistes Martina Rogers Manzano, Agustín Ortiz Herrera i Neus Frigola

Bagué a aproximar-se a l'art i a l'ofici d'artista des de la consciència d'aquells materials que es transformen, es descomponen i moren, i que fins i tot poden ser reviscuts; ens obliga a revisar les definicions del que representa una obra d'art acabada, o fins i tot el significat cultural de ser artistes enmig d'una sèrie d'elements que canvien i que mai no clouen les obres d'art. En aquesta proposta, l'agència de l'artista habita una escletxa fluida d'indefinició: la definició d'artista ja no s'entén com algú que controla i modela un material a la seva idea i desig, sinó com algú que transita, conjuntament amb el material, per tot un seguit de canvis que poden, o no, estar alineats amb allò esperat.

Per tant, s'obre, en aquesta escaleta, una possibilitat de ser que pertany totalment a l'obra en si i al material. En aquesta exploració, els artistes acompanyen els canvis que no controlen, i entenen que les matèries poden mutar en el procés de convertir-se en obres.

Aquesta forma d'aproximar-se a la matèria primera de la creació artística fa que la proposta expositiva tingui dues característiques molt marcades des de la seva essència: la primera és que les obres mai no queden concloses. Al contrari, es troben en constant canvi i transformació i atenen aspectes com el clima, la humitat, l'impacte de la llum solar, les interaccions amb altres éssers i les visites humanes a la sala. Descomposició, rastre, empremta, supuracions i creixement de microorganismes són part de la proposta canviant. La segona característica inclou el públic com a element últim de la creació artística: és el visitant qui pot interpretar l'obra i la seva narrativa mitjançant un exercici de percepció sensorial que genera, a través de múltiples mirades, diferents lectures d'unes peces artístiques que són, alhora, reflexos d'un món convuls habitat per persones sensibles.

Des del plantejament inicial, aquest projecte parteix de l'adaptació al medi i a l'entorn. Així, la proposta juga amb especial importància amb l'espai que la conté expositivament. La carbonera i la cisterna del Museu d'Història de Girona no només acullen sinó que modifiquen, dia a dia, la proposta, de manera que esdevenen part indispensable de la creació i el canvi que les obres experimenten.

Respecte als processos, Martina Rogers Manzano ha treballat amb un grup molt reduït d'alumnes de batxillerat artístic de l'Institut Josep Brugulat de Banyoles, amb els quals ha aconseguit generar vincles a partir del treball repetitiu de pastar el fang, d'observar el material a ulls clucs i mans actives i fins i tot d'explorar l'entorn més immediat a fi de convertir la terra del voltant de l'institut en material per a obres artístiques i lloar, a través seu, la natura des dels elements més primaris per generar amulets personals i propostes audiovisuals d'animació.

Per la seva banda, Agustín Ortiz Herrera ha convidat l'alumnat de l'assignatura de volum de l'Institut Santiago Sobrequés i Vidal de Girona a endinsar-se en un món màgic entre la biologia, la ciència ficció i les arts. Han observat el món com si fos la primera vegada i han creat nous coneixements, desarrelats de prejudicis i per tant amb infinites possibilitats. Gènere, procedència, forma i veu són aquí agències fluides que transiten pel canvi, com la matèria del fang que observen sessió rere sessió per seguir generant altres opcions del ser. Transformen, finalment, la proposta en incursions audiovisuals i instal·latives.

Pel que fa a l'última experiència, Neus Frigola Bagué ha aportat una innovació al concepte del Bòlit Mentor aprofitant espais de suport a través de l'art en dos moments clau del dia a dia a l'Institut Carles Rahola de Girona: les estones de pati, en què un grup d'alumnes ha trobat un refugi artístic que connecta persones afins gràcies a l'art, i les sessions d'exploració creativa, amb un altre grup d'alumnes, de 2n d'ESO, amb una certa complexitat. Frigola, juntament amb Enric Beltran, tutor del grup i aliat activament implicat, han creat un espai per a l'alumnat concebut a partir de la confiança, el suport mutu, l'exploració i la creativitat. Un espai des d'on s'han fet realitat dinàmiques d'autoconeixement, exemple viu de la missió de l'art als centres educatius: oferir un camí d'exploració com a punt de partida per obrir noves possibilitats de ser abans no considerades. Així, han aparegut un seguit de propostes ben diverses i prolífiques, una riquesa de materialitzacions de les exploracions que desborda tota la idea inicial: escultura, dibuix, pintura i fotografia, i fins i tot la voluntat de l'alumnat de compartir amb els visitants de l'exposició aquesta obertura a l'escolta dels materials a través d'una taula sensorial instal·lada a l'exposició.

Cada una d'aquestes propostes veuen el seu reflex més matèric a «Slime, Llim, Llot i Fang», que segueix i evoluciona a partir d'uns rastres impresos en la impossibilitat d'explicar-nos tot el que ha passat dins les aules, tots els canvis personals que s'han generat a partir d'aquest contacte amb l'art, cada una de les decisions que en un futur seran preses per l'alumnat després de conèixer les artistes que els han guiat.

Slime, Llim, Llot i Fang

Colpits pel context sociopolític actual, farcit de convulsions i tintat d'escenari per al col·lapse, un flux de passats, presents i futurs s'entrecreuen en uns materials oberts, constantment, al canvi; com una estela que desapareix mentre es crea, fugaç, a través d'un aire que la bressola i la impacta alhora, de manera que esdevé una altra possibilitat.

Els tres processos han partit de l'escolta de grup i de la intuïció per tal de ser adaptatius amb el medi, amb les condicions de cada indret. Fluir, aquí, s'ha transformat en una flexibilitat real de les artistes, els quals han adaptat ritmes i metodologies a un entorn de lògiques pròpies ben concretes. Totes tres artistes han comptat amb la complicitat, l'acompanyament i el deixar fer de les docents implicades de cada institut: en Josep, la Sònia i l'Enric, persones indispensables en aquesta fluïdesa, aquest estat capaç de modificar cada un dels esdeveniments que se succeeixen després de plantejar una proposta ideal. I vet aquí l'estel fugaç que apareix i que desapareix, l'estela que ara mateix veiem mentre deixem de veure.

Bòlit Mentor 2025/2026

Martina

Rogers

Manzano

Matèria: registre viu

El projecte s'inicia amb una matèria carregada d'història: 105 kg de fang que, abans d'arribar a l'aula, havien estat l'espai escènic d'un espectacle de dansa contemporània. Un fang que havia estat trepitjat i habitat per un cos en moviment. Aquesta idea inicial que la matèria guarda memòria esdevé un fil conductor de les sessions amb l'alumnat de 1r de batxillerat d'arts plàstiques de l'Institut Josep Brugulat de Banyoles. El fang no és només un material: és matèria viva, presència, registre i possibilitat de relació.

Institut
Josep Brugulat

Des de la primera trobada, el fang ens ofereix un espai compartit on conèixer-nos. Impressionem objectes, generem textures i dibuixem relleus de forma col·lectiva girant al voltant del fang. El despleguem, el fragmentem, el tornem a humitejar per pastar-lo de nou i poder seguir creant. Aquest cicle constant de transformació es converteix en una metàfora del mateix procés creatiu: desfer per tornar a fer, jugar i experimentar i deixar espai a allò inesperat.

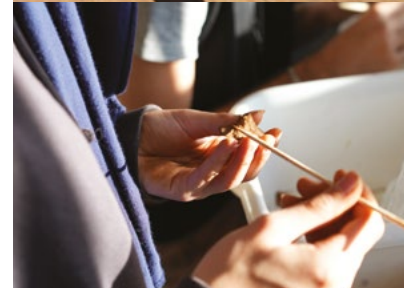
Ens preguntem: què és el fang? Les paraules que emergeixen són: terra, llibertat, mans, pluja, creativitat, diversió, infància, suau, mal-leable i nostàlgia. El fang ens vincula amb experiències personals, records i sensacions.

L'acció d'impressionar el fang ens permet explorar tant la seva dimensió física com simbòlica. Compartim un llenç comú de 60 kg de fang, tan pesat com un cos. Ens hi relacionem des de l'escolta, entenent el fang com un ésser viu amb qui establim un diàleg. L'alumnat aporta objectes diversos (monedes, una pinça, una clau, una corda, un botó, una pinya, el tap d'un bolígraf, un aglà, una fulla, una pedra...) per estampar-hi formes i textures. El concepte *impressió* s'obre a múltiples sentits: com a marca, com a idea generada, com a empremta emocional, com a record que queda fixat. Així, mentre imprimim el fang, com si es tractés d'una conversa, també ens deixem impressionar per ell. A través del joc amb el gest, la pressió i la repetició, es construeix una superfície col·lectiva en baix relleu que es pot llegir amb la vista i el tacte.

El procés posterior de picar la terra, colar-la i preparar-la per convertir-la en fang ens fa més conscients de la nostra capacitat creadora de forma i de com construïm l'entorn de manera íntima a través de com ens relacionem amb allò que ens envolta.

La creació d'amulets introdueix una dimensió simbòlica i el pensament màgic. Tot i que inicialment l'alumnat no se sent especialment vinculat a la idea d'objecte màgic, el procés de concentració i transferència d'energia cap a la peça obre noves preguntes sobre el valor de les formes i les creences. L'humor també hi té cabuda, com en la reacció davant d'una "gallina amulet", que genera sorpresa i riure.

Bòlit Mentor 2025/2026

Slime, Llim, Llot i Fang

Paral·lelament, reflexionem sobre la relació entre cos i matèria: com el fang i els cossos també són modelables i tenen memòria. Les esquerdes, les empremtes i les deformacions parlen de les experiències viscudes, fent evident que el fang pot esdevenir un arxiu viu, capaç de guardar el registre d'allò que ha viscut.

Una de les sessions clau és la sortida per recol·lectar terres argiloses de l'entorn proper a l'institut. El canvi d'espai transforma la dinàmica del grup: a l'exterior les relacions es relaxen, apareixen riures, converses espontànies. Observem l'entorn amb una mirada oberta. Recollir terres esdevé un acte de connexió amb el territori. Cada mostra és única, numerada i registrada també en vídeo.

Durant tot el projecte posem una atenció especial a les nostres mans. Les mans són unes antenes perceptives que ens permeten captar informació, conscient i inconscient, de l'entorn. Les mans tenen més connexions nervioses que la resta del cos. Amb els ulls tapats, l'alumnat explora objectes naturals a través del tacte, posant un ull a cada dit. Aquesta experiència posa en relleu la memòria corporal, la capacitat evocadora de les formes i la percepció més enllà de la matèria. Preguntant-nos quins objectes transmeten més "vida" o sensació de vibració vital, la conclusió és la mateixa per tothom: la magrana, la cabeça d'allís i la pinya. Finalment, reconeixen els seus propis amulets amb les mans i es fa evident que el cos recorda allò que ha creat.

Bòlit Mentor 2025/2026

El reciclatge del fang es converteix en un ritual col·lectiu. Seiem totes al voltant de la mateixa taula. Trossejar, humitejar, pastar. Moviments repetitius que generen un estat gairebé meditatiu. Les mans es sincronitzen, el temps s'alenteix. Aquest fer compartit facilita la conversa, però també el silenci. L'alumnat fa repàs de l'examen de literatura catalana. Escoltem música. Apareixen connexions amb experiències familiars vinculades al treball manual, com desgranar pèsols o preparar aliments. El cos es fa present: el cansament, la força, la necessitat de relaxar tensions.

Sortir a l'exterior, enfangar-se, recol·lectar materials, esdevé part del procés. El contacte amb l'entorn aporta calma i cohesió al grup.

Comencem a treballar la tècnica d'animació *stop-motion*. El concepte d'animar, donar ànima, pren tot el seu sentit. No es tracta de construir una narrativa, sinó de registrar una conversa entre les mans i la matèria. El gest, la pressió, la petjada esdevenen llenguatge.

En les últimes sessions, el projecte tanca el cercle entre matèria i imatge. Les imatges enregistrades del fang tornen a ser matèria i el fang torna a l'animació digital. Aquest anar i tornar reforça la idea que no hi ha una separació clara entre allò físic i allò digital, sinó un flux continu de transformació.

Algunes de les paraules finals de l'alumnat vinculades al fang són: memòria, vida, origen, transformació, connexió, que sintetitzen l'experiència viscuda. El fang ha estat un gran mediador: ens ha brindat un llenç col·lectiu, ens ha connectat amb el cos i el territori, ha activat els sentits i ha obert espais de creació compartida. El projecte ha generat una vivència en què cos, matèria i relació s'entrellacen, deixant una empremta que, com al mateix fang, desitjo que perduri.

Slime, Llim, Llot i Fang

Agustín

Ortiz

Herrera

La col·laboració amb les estudiants de l'Institut Santiago Sobrequés i Vidal neix d'una reflexió sobre l'origen de la vida: la transformació de la matèria inerta en matèria biològica i, finalment, en organismes vius. Per abordar aquesta qüestió, treballem amb algunes idees recollides a l'obra de divulgació científica *La història més bella del món*, en què el divulgador Dominique Simonnet entrevista el científic Joël de Rosnay:

Institut
Santiago Sobrequés
i Vidal

—No. La vida no ha aparegut als oceans, com s'ha cregut força temps, sinó molt probablement a llacunes i aiguamolls, llocs secs i càlids de dia, freds i humits a la nit, que s'assequen i després es rehidraten. En aquests medis hi ha quars i fang on les llargues cadenes de molècules es trobaran atrapades i s'associaran les unes amb les altres. Ho han confirmat experiments recents que han permès simular els cicles d'assecament de les basses; en presència d'argiles, les famoses «basses» s'apleguen espontàniament en petites cadenes d'àcids nucleics, formes simplificades de l'ADN, futur suport de la informació genètica.

—La vida nascuda de l'argila! Com en l'origen de l'univers, tornem a trobar una semblança sorprenent entre les afirmacions de la ciència i les creences ancestrals: en nombroses mitologies, l'origen de la vida està lligat a l'aigua i l'argila.

—És una narració molt bonica. L'humà, l'haurien afaiçonat els déus, que haurien fabricat estatuetes amb argila i aigua. És una coincidència o simplement una constatació a posteriori?

L'argila, el fang, serà per a nosaltres, a partir d'aquest moment, un mitjà d'expressió, però també una excusa per impulsar la reflexió. Aquest projecte expositiu neix com a resultat de les converses i exercicis realitzats a l'aula amb les estudiants. S'estructura en quatre episodis: dos de creats íntegrament per les estudiants i altres dos més que són aportacions meves, fruit de la resposta als seus processos creatius.

Petites creacions divines

Recordem un altre moment de la lectura de *La història més bella del món*:

Darwin va suggerir que, abans i tot de l'aparició de la vida i del naixement de les primeres cèl·lules, la Terra primitiva devia haver conegut una evolució de les molècules.

—Una intuïció preciosa.

—Sí. Darwin fins i tot havia comprès per què era difícil provar aquesta afirmació i observar-la en la naturalesa: si avui en dia existissin en una petita bassa molècules susceptibles d'evolucionar, explicava, fracassarien, perquè les espècies vives actuals les destruirien. És un judici molt precursor: un cop apareguda, la vida ho ha envaït tot, s'ha menjat les seves pròpies arrels i ha impedit que altres tipus d'evolució puguin continuar simultàniament.

Partint de la idea fascinant que la vida al planeta Terra hauria pogut ser molt diferent de la que coneixem avui, les estudiants s'aventuren a imaginar els éssers que podríem trobar en aquests escenaris alternatius. Aquest exercici especulatiu utilitza l'argila i el treball manual com a mitjans de reflexió, i, a més, es converteix en una mena d'acte metafòric que ens parla del mite originari occidental: la figura d'argila com a gest de creació divina.

Bòlit Mentor 2025/2026

Les figures resultants es poden veure a l'exposició com una galeria de personatges impossibles —o potser no tant—, no exempts d'ironia i humor.

El mite de l'etern retorn

El meu curtmetratge *As if an Infinite Return* aborda la possibilitat d'un nou inici de la vida després d'una crisi planetària. En aquesta peça, la teoria *queer* s'entrellaça amb la ciència-ficció per construir un relat que apunta cap a la hibridació d'espècies. A partir d'aquest punt de partida, les estudiants elaboren les seves pròpies narratives, que oscil·len entre una distopia neopunk i una utopia esperançadora. L'exercici es clou amb una recopilació de les seves creacions en format audiovisual, configurant una mena d'apunt sobre el mite de la creació, mai exempt de friccions i complexitats.

Slime, Llim, Llot i Fang

El pont i el cercle

Em ve al cap la imatge d'un pont sobre un riu. Observat des de la distància adequada, l'arc del seu traçat es completa amb el reflex a l'aigua fins a dibuixar un cercle més o menys complet. Conservem aquesta imatge, que ens servirà per concloure la reflexió. Mentrestant, recuperem també un altre fragment del llibre que inspira el projecte.

En els anys 50, el francès Teilhard de Chardin, un altre precursor, reprèn la idea esbossada per Darwin d'una evolució de la matèria, i parla d'una «previda», una etapa intermèdia entre l'inert i la vida que s'hauria pogut produir a l'època de la Terra primitiva.

—Aquesta etapa encara s’havia de demostrar.

—Ho va fer l’any 1952 Stanley Miller, un jove químic de 25 anys. Per què no reconstruïm al laboratori aquestes condicions anteriors a la vida?, es va dir. Llavors va provar un experiment d’amagat, per no exposar-se a la riota dels col·legues. Va posar en un matràs els gasos de la Terra primitiva: metà, amoníac, hidrogen, vapor d’aigua i una mica de gas carbònic. Va simular l’oceà omplint el matràs d’aigua, ho va escalfar tot per donar-hi energia i va provocar espurnes elèctriques a tall de llampecs durant ben bé una setmana. Llavors, al fons del matràs, va aparèixer una substància vermella ataronjada que contenia àcids aminats: les molècules que componen la vida! Ningú no s’havia atrevit a imaginar que poguessin ser fabricades a partir d’elements tan senzills. Va causar estupor en el món científic. S’acabava de llançar el primer pont entre la matèria i la vida.

Bòlit Mentor 2025/2026

Slime, Llim, Llot i Fang

A la videocreació *El Cercle*, unes peces de fang assecat, amb formes orgàniques i abstractes, s’introdueixen en un dipòsit ple d’aigua. En qüestió d’hores, el procés d’erosió s’accelera davant els nostres ulls, mentre la càmera registra cada instant. La decadència i la destrucció aparent es desenvolupen en un procés tant bell com terrible: un final que pot ser, alhora, un inici.

La destrucció de l’escultura es converteix així en un gest performatiu que assenyalava el procés de decadència, tan necessari —i tan sovint ignorat— per a la circularitat de la vida. Com aquell reflex de l’arc del pont que hi és, però que rara vegada ens aturem a veure.

Una cova plena de vida

Finalment, l’última peça es pot visitar a l’antic dipòsit-cisterna del segle XVII, un espai clau per emmagatzemar aigua de pluja i satisfer una necessitat vital de la població d’aquell temps. Dissenyat com un lloc fosc i profilàctic per evitar la contaminació biològica i preservar l’aigua potable, s’obre ara, en aquesta exposició, a l’experimentació i l’especulació.

Em pregunto què passarà si, durant l’exposició, il·lumino les zones humides i enfangades amb llum de creixement —aquella que s’utilitza en cultius de plantes i que imita la llum solar. Hi haurà arribat alguna espora fúngica? Creixeran fongs o algues, afavorits per la humitat, el substrat fangós i la llum? L’espai es transforma en un reflex distorsionat de les basses que van acollir l’origen de la vida, i que ens han portat, a les estudiants i a mi, a treballar amb algunes reflexions profundes: De què estem fets? En quin moment la matèria inerta esdevé matèria viva? És imaginar futurs possibles —o impossibles— una manera de reflexionar sobre els reptes del present?

Submergim les mans en el fang, tan humil i tan poderós. Per un instant, ens regala una estranya i sabia claredat. Seguim, doncs, amb la qüestió.

Neus

Frigola

Bagué

Un raig de llum

Institut
Carles Rahola

L'slime, el llim, el llot i el fang, més que matèria (que també), han esdevingut unes imatges que m'han acompanyat com a amigues, recordant-me que gaudim més quan deixem que les coses siguin el que són, les controlem menys i els donem valor.

Vaig al Carles Rahola els divendres.
De 10 a 10.25 h tinc una sessió durant
l'hora del pati, a la que venen lliurement
nois i noies de 1r i 2n d'ESO. D'11.30 a
12.30 h un grup classe de 2n d'ESO, i de
12.30 a 12.50 h una altra vegada durant
l'estona del pati.

Sovint, mengem pa i xocolata :))

Bòlit Mentor 2025/2026

Slime, Llim, Llot i Fang

Els dos grups són molt diferents, així que
els processos també ho han sigut:

Amb el grup del pati hem, sobretot,
dibuixat. Ho hem fet en unes llibretes que
els vaig regalar i que s'han convertit en
el nostre terreny de joc, tant al punt de
trobada dels divendres com en altres llocs
i moments.

Obrir les llibretes és com submergir-se en petits
universos fascinants de prova i error, de pàgines
de "això no, que és personal", de papers enganxats
i retallats, de pràctica, d'experimentació, de
personatges inventats, de multitud de possibles
contes, còmics, històries i paisatges. Són persones
que dibuixen molt, en una pràctica íntima, diària, lliure, curiosa. Les llibretes són els seus
tresors i, amb molta generositat, van accedir, primer, a deixar-les exposades a la vitrina
de l'escola durant uns dies, i ara a fotografiar-ne diverses pàgines per mostrar aquest
fantàstic *slime* d'imaginari a l'exposició del Bòlit Mentor.

Bòlit Mentor 2025/2026

Amb el grup de 2n les sessions s'han tornat una festa de color i textura. En una cerca d'interessos que ha deixat un rastre de petits objectes meravellosos fets de fang, plomes, cotó, pedres, teles i altres materials hem anat experimentant com el tacte, i la necessitat de donar espai a l'experiència hàptica, podia generar escultures i *squishies* de gaudi i relaxació de moltíssimes formes i sensacions diverses. El plàstic, en forma de bosses i globus, s'ha tornat una membrana que ens permet sentir la matèria de manera diferent i conservar-la en un estat concret. Amb això, hem generat una sèrie de peces per ser experimentades amb la vista i el tacte.

I queda, en aquest relat, parlar de les cures i la il·lusió, perquè no hi ha possibilitat que l'*slime* (tant literal com metafòric) s'escoli per les portes i les finestres d'un institut sense persones com l'Enric Beltrán, el professor i artista que ens ha acompanyat en el procés.

Un d'aquests divendres, en un moment en què tothom era a classe, el vaig veure al final del passadís, i un raig de llum el va impactar durant uns moments. Era allà, saludant-me amb un somriure, i vaig pensar que la vida és un lloc bonic gràcies a persones com ell.

Crèdits exposició

«Slime, llim, llot i fang» Bòlit Mentor 2025/2026

Artistes

Neus Frigola Bagué
Agustín Ortiz Herrera
Martina Rogers Manzano

A cura de

Núria Nia

Del 29 de maig
al 21 de juny de 2026

Carbonera i Cisterna del
Museu d'Història de Girona

Equip

Farners Cabra
Mar Camps
Xavi Cantó
Oriol Fontdevila
Laura Francès
Zakariyae Tabache
Olga Palahí
Diana Sans

Disseny gràfic

Daily Basis

Muntatge

Xavier Torrent
Quim Gironella

Retolació

DX3

Fotografia

Carles Palacio

Vídeo

Icona Serveis Culturals

Arxiu

Cultural Rizoma

972 427 627
bolit@ajgirona.cat
www.bolit.cat

Alumnat i professorat participant

Institut Santiago Sobrequés i Vidal, Girona

Assignatura

Volum, Primer de
Batxillerat Artístic

Docent

Sònia Méndez

Artista

Agustín Ortiz Herrera

Participants

Erika Anguera
Nolasc Ausellé
Queralt Bonvehí
Miah Castro
Xènia Celma
Gina Clopés
Gabriel Etinosarere
Claudia Formento
Lucía Gerart
Abril Hernández
Ariana Nerea Lardin
Aniol Luján
Alma Mía Machin
Àlex Moreno
Mariona Filomena Pou
Emma Puigdevall
Arnau Requena
Minerva Sancho
Samantha Valencia

Institut Josep Brugulat, Banyoles

Assignatura

Dibuix artístic i cultura
audiovisual de 1er de
Batxillerat Artístic Plàstic

Docents

Josep Masdevall
Assumpta Planas

Artista

Martina Rogers Manzano

Participants

Anas Ahannach
Ariadna Busquets
Hawa Diarra
Aleix Expósito
Buteina Hamoudan
Clara Jornet

Institut Carles Rahola, Girona

Assignatura

Educació Visual, Plàstica
i Audiovisual de 2n ESO;
Franges de pati de
1r i 2n d'ESO

Docent

Enric Beltrán

Artista

Neus Frigola Bagué

Participants

2n A

Walid Aissaoui
Alexia Alberto
Dani Bedoya
Guillem Bernabé
Aleix Blazik
Cristofer Canales
Lucía Castillo
Arnau Clavijo
Pau Gómez
Youssef Lehenine
Jose Rodríguez
Eliseo Silva
Pau Surinyac
Aitor Torres
Helena Valiente
Javier Velasquez
Aaron Zurera

Pati

Maryam Ahrar
Diadia Balde
Clara Blanco
Paula Castillejos
Marwa El Ghouate
Lina El Moukhtari
Ainhoa Garrido
Sherly Gonzales
Lya González
Gisela Guerrero
Iria Hurtado
Ona Juan
Nerea Martínez
Nelly Moreno
Patricia Popa
William Situ
César Sorroche
Solomiya Stebivka
Nora Turon

Ho organitza:

BÒLIT,
CENTRE D'ART
CONTEMPORANI
DE GIRONA.

Ajuntament de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Hi col·laboren:

INSTITUT
JOSEP
BRUGULAT

INSTITUT
SANTIAGO
SOBREQUÉS
DES DE 1979

Amb el suport de:

Diputació de Girona

Ho patrocina:

iGuzzini